

Udenrigsminister siger, at han maatte forudsætte, at jeg havde indset, at denne Sag vilde blive færdig, normalt maatte fremkomme saa tidligt, at den nye Rigsdag ikke kunde komme til at behandle den. Deri fejler den højtærede Udenrigsminister. Saa vidt jeg erindrer, var der i Traktaten i 1902 givet en Frist af 6 Maaneder, og da det viste sig, at denne ikke var tilstrækkelig til Afgørelse af Sagen, fik vi en yderligere Frist af 12 Maaneder. Der er jo slet ikke noget, der taler for, at det ikke skulde blive den nye Rigsdag, som kom til at behandle den foreliggende Sag. Jeg har aldrig tænkt mig, at man vilde møde med denne Sag for denne Rigsdag.

For øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa — jeg antager ogsaa, at det høje Tings Medlemmer lagde Mærke til det —, at den højtærede Udenrigsminister slet ikke her har udtalt sig bestemt om, at en Udsættelse ikke kan finde Sted. Han har udtalt sine Betæneligheder derved; men at en Udsættelse kunde finde Sted, benægter han ikke. Jeg mener, at det kunde være heldigt for alle Parter, om en Udsættelse fandt Sted, og om man fik en Overenskomst med Amerika om at vente, indtil Krigen er forbi. Men det kan jeg tale om, naar jeg senere faar Ordet.

Udenrigsministeren (Scavenius): Jeg vil dog sige, at Forholdet denne Gang laa adskilligt anderledes i Henseende til den Ihærdighed, der udvistes paa den anden Side for at føre Sagen igennem, saa man meget vel kunde vente, at den var kommet tidligere frem. Der var slet ikke det Sejgpineri, som er vel kendt fra den forrige Behandling af Sagen.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) var ikke tilfreds med, at jeg nævnede hans Maadehold i dette rent personlige Spørgsmaal, som hans Partis Presse havde rejst overfor de nuværende Ministre. Jeg sagde før, at jeg mente, jeg under disse Forhold kunde se bort fra at nævne tidligere Tilfælde. Men det er saa ejendommeligt — det har for Resten allerede været antydnet offentligt —, at der netop findes et ganske analogt Tilfælde fra Aaret 1896, da vedkommende Minister, Finansminister Lüttichau, oven i Købet her i Salen, dementerede noget, der faktisk fandt Sted, og det maa dog siges at være noget helt andet end at benægte en Ting overfor en nysgerrig Journalist; det er noget helt andet her i Salen overfor Folkets Repræ-

sentanter, som har Ret til at stille Spørgsmaal, og som Ministeren har en meget større Forpligtelse til at svare. Den 24. Januar 1896 blev der af Ordføreren under Finanslovbehandlingen stillet et Spørgsmaal, som jeg skal tillade mig at oplæse. Ordføreren sagde følgende: „Medens jeg nævner de vestindiske Øer, vil jeg benytte Lejligheden til at omtale, at der jo i den senere Tid gennem Pressen er fremkommet en Del Meddelelser om, at de forenede Stater skulde være tilbøjelige til at genoptage de for 30 Aar siden afbrudte Forhandlinger om Køb af disse Øer. Jeg skal i den Anledning tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvorvidt der maatte være Regeringen noget bekendt i denne Henseende, og hvorvidt han overhovedet er i Stand til at oplyse, om der maatte ligge noget faktisk til Grund for disse Rygter.“ Ministeren svarede dertil: „Der blev ved denne Omtale rettet det Spørgsmaal til Regeringen, om der var noget om de Forhandlinger, som omtales, og som ganske naturligt vækker stor Opmærksomhed, nemlig angaaende et eventuelt Salg af de vestindiske Øer. Jeg kan i denne Henseende udtale, at der for Regeringen ikke foreligger noget i Henseende til en eventuel Overdragelse af de vestindiske Øer til en fremmed Magt. Der foreligger intet derom.“ Men 4 Dage i Forvejen havde Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren i samme Ministerium, nemlig Baron Reedtz-Thott, tilskrevet Gesandten i Washington et Brev, hvoraf det fremgaar, at Sagen var rejst akkurat paa samme Maade som nuovre fra Amerika gennem Forespørgsler, og hvori der gøres Rede for den danske Regerings Holdning, og det hedder deri, at man indtager stadig det Standpunkt, at man ikke kan fremkomme med noget Forslag, men saa snart der fremkommer et Forslag fra amerikansk Side, er man villig til at tage det under alvorlig Overvejelse. Dette vil normalt sige Aabning af Forhandlinger, og man kan ikke henholde sig til, at det ikke blev til noget. Det blev ikke til noget, fordi man i Amerika ikke interesserede sig for Sagen, men fra dansk Side havde man aabnet Forhandlingerne i samme Øjeblik, som man erklærede: Vi er villige til at overveje et hvilket som helst Forslag, der kommer til os. Paa samme Maade forholder det sig med de Dementier, her er Tale om. De er kommet paa et Tidspunkt, da Stillingen var nøjagtig den samme, thi lige indtil Underskriften havde fundet Sted, var det en Sag;